

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

DIRECTOR: VASILE TODI

REDACTOR-ȘEF: ȘTEFAN TARJOC

ȚARA MEA, O ȚARĂ SCĂPATĂ DIN MÂNĂ...

Acest eseu a obținut locul I (din 52 de lucrări) la concursul de eseuri „ROMÂNIA MEA” – VASLUI 2011

Mi se spune că sunt un copil îndrăzneț aflat pe treptele maturizării... Frumoasă caracterizare... Mă simt cuprinsă de un vârtej analitic și mă gândesc că aș putea să decupez scurte fragmente de viață autentic românească, într-o dimineață frumoasă de vară. De comun acord cu gândurile mele, mai ridic o dată binoclul și privesc în zare pentru a da frâu liber vocii interioare. Astfel, privesc la România, această țară teribil de simplă și frumoasă, trecută adesea prin focurile unor războaie, despre care am învățat la istorie că nu au fost întotdeauna ale ei, aclamată și blamată, și oacheșă, cu oameni care visează să trăiască în altă țară. Iluzoriu? Nu știu ce să zic de la înălțimea celor 17 ani ai mei...

Este țara mea, țară scăpată din mână, ce se îndreaptă spre un declinul sadic creat de propriile mentalități? Ar fi absurd să pun aceste cuvinte pe umerii numelui de România? Nu, eu nu sunt în măsură să învinuiesc țara pentru nimic ci doar să atrag atenția către „umilul” megieș român.

Este cert faptul că într-o zi voi putea părăsi această țară... Privesc, stagnez dar nu stingher ca un fobist aflat în fața propriei uși fără cheie... Cutez a-mi părăsi țara și a începe viața într-o țară perfectă? Este România o țară perfectă? Cum ar arăta o țară perfectă, cu oameni perfecți? România este locul unde am crescut, am împărțit bucurie, tristețe, am învățat să iubesc, să dau frâu liber imaginației, să cred în forțele proprii, să mă exprim, să ajut, să caut răspunsuri, să ignor, să sper că într-o zi eu, cu un grup de oameni asemeni mie, vom putea pune baze solide într-o țară ierarhic

ADEVĂRURI TRISTE

"Partea bună a vieții în România este că la noi totul e încă de făcut!"

Constantin Noica

magnifică, iar spectacolul proastei imagini va înceta.

Mă simt prinsă în mrejele țării care, cu o ultimă efortare, încearcă să mă ademenească prin masivele ei înzăpezite iarna, prin adierea florilor de primăvară, cu aerul ei de fecioară adormită de bogăția verii și dezmiertată de o bătrână toamnă târzie, traversată dinspre vest spre est de zonele întinse de câmpie cultivată cu sapa și cu calul, de oameni care s-au chinuit să-și dea un rost propriei

(continuare în pag. a 2-a)

Gina Camelia ROMAN

Clasa a X-a, Liceul Teoretic „Emil Racoviță” – Vaslui

Învățătura

Mântuitorului

Învățătura Mântuitorului este învățătura iubirii și a păcii, de unde urmează că orice creștin e dator "să fugă de rău, să facă numai binele, să caute pacea și să o urmeze." (Psalm 33, 13-15).

Totuși sunt unii care "iubesc răul mai mult decât binele și minciuna mai mult decât cuvântul adevărat," (cf. Psalm 1, 2 și 5), care sunt cu gândul doar la a-și înmulți averiile, a-și întări și întinde stăpânirea asupra semenilor, care pregătesc uneltele necesare distrugerii așezămintelor omenești și uciderii a milioane de oameni nevinovați. Aceștia nu țin seamă de cuvântul Mântuitorului care zice: "Tot cel ce scoate sabia, de sabia va muri." (Matei 26, 52).

✝ NICOLAE
Mitropolitul Banatului

Din poezia frumoasă a lumii

Tudor Gheorghe

Au înnebunit salcâmi

De atâta primăvară,

Umbilă despuiți prin ceruri

Cu tot sufletu-n afară

Și l-au scos de dimineață

Alb și încărcat de rouă

Cu miresme tari de ceruri

Smulse dintr-o taină nouă

Au înnebunit salcâmi

Si cu boala lor odată

S-a-ntâmpnat ceva îmi pare

Și cu lumea asta toată

Au înnebunit salcâmi

Păsările aiurite

Își scot sufletul din ele

Pribeșind de doruri multe

Călătore printre stele

S-a-mbătut pădurea verde

Nu mai e așa de calmă,

Ține luna lunguiață

Ca pe-o inimă în palmă

Nu-mi vezi sufletul cum iese

În haotice curvinte,

Au înnebunit salcâmi

Și tu vrei să fii cuminte?

UMBRA LUI PAMFIL ȘEICARU LA ESTORIL

Ascrie editoriale bune înseamnă în cea mai mare parte a spune oamenilor ce gândesc ei, nu ce gândești tu - menționase undeva publicistul american Arthur Brisbane - la rândul său, truditur într-un colț de ziar.

Paradoxal, că, fără să-l fi cunoscut, Pamfil Șeicaru avea o părere identică, chiar în formulare. Mi-a expus-o de nenumarate ori cu prilejul întâlnirilor noastre de la Dachau, sau în casa amicului meu de la Munchen, fără să ne fi gândit că va veni timpul când îmi voi schimba casa din C.A. Rosetti cu alta, la mii de kilometri, sau că voi ajunge, la rândul meu sclavul acestui prunc din hârtie și cerneală tipografică, care este ziarul „Universul” de azi...

Păstrez cum se cuvine volumul de articole de fond ale acestui Senior al presei românești, care m-a onorat cu sentimente

Elena Lupescu și regele Carol al II-lea, la Estoril

colegiale - paterne, cărora, recunosc, nu le-am răspuns încă pe măsură.

Interesant a fost atunci când întâmplarea m-a dus la Estoril, în Portugalia, în fața lui Ernest Urdăreanu, Mareșalul Curții Regale în vremea lui Carol al II-lea, evocând, printre altele, numele lui Pamfil Șeicaru, am fost șocat de amintirea friicii ce se putea descifra pe chipul celui ce, la rândul lui, a fost un Maestru al jocurilor politice de culise. Urdăreanu mi-a spus atunci că dimineața, înainte de dejun, Carol citea cu interes ziarul „Curentul” editat de Șeicaru. Uneori, enervat, Regele porunca ca directorul ziarului să fie invitat pentru cină la Palat, încercând cu abilitate sa ia pulsul străzii. Deși dictator, Carol nu și-ar fi permis să-l intimideze pe Șeicaru. Sau să recurgă la vreun „accident” montat de Siguranță, sau la vreun profesionist al crimei...

Aristide BUHOIU

ANUL XVII
NR. 7 (209)

IULIE
CIREȘAR

Revistă editată de Uniunea Jurnaliștilor din Banatul Istoric
Tel. 0721.935.392 Fax: 021.519.9551
WWW.MAGAZINMR.RO MAGAZINMR@YAHOO.COM

ISSN:
1453-2700

2011

ȚARA MEA, O ȚARĂ SCĂPATĂ DIN MÂNĂ...

← (urmăre din pag. 1)

vieți. Purtăm cu noi veacul frumuseții, al dorului de drumetii, al muncii oboșitoare de la câmp, care nu curge parcă prin vene, deși glasul biroului și ora 7 pânđește perfid...

De undeva, din inima țării se aude, tulburător, imnul în culorile sfinte de curcubeu, tricolor al unui popor ce pe zi ce trece uită să trăiască, având un cult al acumulării de traume. Probleme sau păreri tardive, puse față în față cu românul, se aud ca dintr-o crevasă: avem facilități insuficiente, fonduri inexistente, tinere talente distruse de pițipoance cu sex appeal, faptul că pentru clasa politică suntem simple instrumente de vot cu propuneri indecente, dacă indecență înseamnă echivalența vot – pește congelat, că noi deși nu avem suficiente case... construim monumente, că bunele maniere par a se găsi la intelectuali sau în aparență la cei cu portofele nepurtate în buzunar, presiuni că la capătul sărăciei se află viața, clubul, luxul. Cumplit este faptul că fiecare dintre noi avem idealuri și sentimente, suntem o întreagă națiune ce ne căutăm valori și încă îndrăznim să sperăm că vom trăi o viață care să nu se transforme în tipul de hrană fără condiment.

Aș vrea să cred că, orice curs vor lua lucrurile, România este în noi, totul ține de noi, redresarea ține de noi, că le suntem datori celor care au luptat de veacuri pentru fiecare palmă de pământ. Aș vrea să se trezească în noi spiritul civic și să ne gândim că nu am putea privi altfel România decât ca locul unde copiii sunt învățați să vorbească românește, sunt educați și purtați de mână în grădinițe, apoi la școală.

Dacă m-ar întreba cineva de unde sunt, cu siguranță aș ști să răspund: din Vaslui, de pe o stradă anume, locuiesc într-un bloc, fost gri, actualmente colorat fără nicio noimă, colț cu maneaua vecinului de la parter și cu bormașina celui de la 3 care sparge și meșterește de cel puțin un an. Mă uit în oglindă analitic, cred că arăt bine, părul îmi cam face figuri, dar deja nu-l mai iau în seamă. Cobor scările prudent, mi-e teamă să nu alunec, a spălat proaspăt femeia noastră de serviciu. La capătul culoarului deja zăresc aceleași siluete, vecinii mei care ascultă de afară muzică pusă în casă. Încerc să-i ignor, așa cum ignor și replica de fiecare zi a mamei, care nu

se poate abține să exclame: „Ce dracu or face ăștia toată ziua în fața blocului? Alții de vârsta lor au și copii. Mai târziu îți dau în cap pentru o bucată de pâine!” În naivitatea ei, speră... să nu ajung și eu ca ei.

Înainte spre ieșirea din scară. Vali, un urecheat ciudat, mă salută zâmbind cu gura plină de semințe. Schițez un zâmbet, mă mai întreabă ceva, dar nu mai aud ce, nici nu mai doresc să aflu, dar le simt privirea fix pe fundul meu. Brusc, mă întreb dacă vreunul o fi avut în viața lui emoții la română, sau s-o fi străduit la matematică. Îmi vine un gând și mai ciudat în minte: cum or fi arătat când erau bebeluși, moi și pufoși? Ce așteptări o fi având de la ei niște mămică nedormite? Unde, pe ce scară a societății ar trebui să-i așez? Sunt scursuri, sunt plevușcă? Or fi, dar sunt români, la fel ca și mine! Asta nu pot ignora. Ce șanse primesc ei și de la cine? Ce șanse primesc eu și de la cine? Prin urmare, eu am un reper, eu cea dintr-o familie obișnuită, ei – din familia la fel de obișnuite, ca și mine! Lăsați de capul lor, au alte repere... Eu, de pe strada X, din blocul X ca și ei, eu din Vaslui, ca și ei, eu din România ca și ei... Din România mea și din România lor...

Mergând spre școală, mă gândesc brusc la ce aș vrea să mă fac când voi fi mare. Mesajele primite sunt cel puțin bulversante: „Școala românească scoate tâmpiți!” Oi fi și eu unul dintre ei? Cu siguranță! „Medicii din România sunt cei mai slabi din Europa și e la modă să te tratezi în străinătate”... Toate fetele de vârsta mea vor să se facă modele sau... nu știu... Ceva care să le aducă mulți bani și faimă.

Îmi atrage brusc, deodată, atenția un afiș electoral rupt. Încă se mai observă zâmbetul „ca pentru poză” al celui care promitea ca și alții... marea cu sarea! Mă întreb dacă n-o fi și el un produs al școlii românești. Dacă da, avem același numitor comun, eu și cu domnul din afișe, suntem tâmpiți. De ce aș vota un tâmpit?

Drumul către școală e un spectacol cotidian. Îmi propun mereu să văd ceva, o părțică din țara asta. În acest moment văd o femeie cărând o sacoșe, însoțită de soțul care fumează o țigară... și simt brusc că nu mai vreau să mă gândesc la nimic...

ROMÂNIA PE LOCUL DOI ÎN EUROPA LA POTENȚIALUL ZĂCĂMINTELOR DE GAZ

După cele mai recente estimări România este imediat după Anglia, la potențialul zăcămintelor de gaze. Nu întâmplător au vrut rușii să facem o alianță în domeniu (probabil având în vedere informațiile obținute de sateliții geologici din seria molnăi), dar cum era și normal conducătorii noștri au refuzat.

La această oră, o firmă americană face prospecțiuni în Dobrogea și Moldova (între Siret și Prut), unde au concesionat și importante suprafețe de teren în acest scop. Se pare că au descoperit importante zăcăminte de gaze de sist, care ar putea asigura necesarul țării noastre pe următorii 30 de ani. Ferească D-zeu să nu facem ca și la Insula Șerpilor, adică să dăm pe nimic gazele înainte de prospectare.

Un prinț din Arabia ne face curte în domeniul agricol, venind dintr-un emirat ce preconizează investiții de mii de miliarde de dolari în următorii cinsprezece ani (gândindu-se la epuizarea hidrocarburilor din zonă și la criza alimentară mondială ce se profilează). Sperăm să semnăm ceva care va reduce terenurile necultivate din țară.

Cum proverbul – mintea românului de pe urmă – e autohton, sper să ne vină mintea la cap măcar în ceasul al doisprezecelea.

Dr. ec. Ștefan TARJOC

A sublima A sublima A sublima A sublima A sublima

Întotdeauna m-am întrebat dacă acțiunea de a sublima este ceva fundamental pentru ființa umană. Ei bine, am ajuns la concluzia că sublimarea nu este numai fundamentală ci chiar constitutivă pentru ceea ce reprezintă omul. Fără capacitatea de a sublima, omul nu este om. Prin sublimare și numai prin sublimare omul înțelege unde se află, ce află și ce trăiește. Sublimarea este un act involuntar și vital, asemeni respirației. Când ființa sublimază, ființa există. Ființa își conștientizează și își valorizează actele existenței exclusiv prin sublimare. Astfel sublimarea nu ține de calitativul lui a fi ci de faptul de a fi în sine, din acest motiv orice ființă are acces la sublim, recunoaște sublimul și se solidarizează cu el. Pornind de la o vorbă a lui Nichita Stănescu, sublimul nu schimbă ființa, o conservă și o certifică. Sublimul este atât de intern ființei încât el nu se poate supune niciunui fel de analize, orice analiză a sublimului este mereu incompletă. Sublimul nu poate fi „sondat” analitic. El nu poate fi normat, raționalizat și înțeles. Sublimul nu e o stare superioară a ființei ci una autentică. Sigur că există grade, dar numai ale sublimării nicidecum ale sublimului, sublimul fiind mereu o stare completă. E foarte greu de imaginat o ființă umană care nu sublimază. De fapt cred că e imposibil. Binele absolut vine prin sublimare, iar sublimul este traiectoria esențială a binelui absolut, ele fiind în același timp înrudite originar. Binele absolut și sublimul reprezintă zestrea divină a omului, ele sunt valori absolute ale cosmosului, ele se manifestă în cosmos și manifestă cosmosul. În haos ele nu există și nici nu pot exista. De altfel haosul absolut nu există și nici nu poate fi imaginat. Ceea ce poate imagina ființa este doar un haos în interiorul ordinii, deci relativ. Haosul nu are valoare absolută. Și nici răul. Bine nu se află în opoziție cu răul și haosul nu se află în opoziție cu cosmosul. La fel cum Dumnezeu nu se află în opoziție cu Lucifer. Răul, haosul și Lucifer sunt emanații interioare ale cosmosului de asta n-au valoare de absolut, fiind incluse în Absolutul emantator. Lucifer nu poate exista în sine și pentru sine. Haosul și răul sunt în interiorul Adevărului, deci nu pot fi dincolo de Adevăr. Adevărul este Absolut iar neadevărul, orbirea este inclusă în, nu poate ieși din. Din acest motiv, dacă ar fi să gândim în forțe hegheliene, forta binelui este întotdeauna, inextricabil superioară forței răului. Haosul și răul tocmai din acest motiv sunt și vor fi întotdeauna caracterizate de vremelnicia lor. Și numai în spectrul vremelnicii, deci pe teritoriul ființei, care e caracterizată de timp, poate exista iluzia unei lupte egale dintre bine și rău, haos și cosmos, Dumnezeu și Satan. Însă timpul, deci și ființa este prin excelență integrat, inclus în eternitate, iar eternitatea dictează legile timpului și nu invers.

Atanase ȘTEFU

DAN PURIC

“Când capeți un răspuns, te << luminezi >>. Când pui o întrebare, în schimb, luminezi lucrurile.”

Constantin NOICA

Ceea ce deosebește o societate de civilizație de una de cultură, spunea Camil Petrescu, e că lumea ei imită și practică pasionat și cu entuziasm toate formele de cultură, fără să aibă însă și stăruința de a duce lucrurile până la capăt, și nici curajul de a suporta toate consecințele. Dar atunci când dintr-un neam, un fiu al său își asumă ambele valențe, neamul acela poate sta cu demnitate dinaintea istoriei. Un astfel de simbol viu, are astăzi România în Dan Puric, intelectualul creștin.

Năționalismul comunist nu e cumva o aberație, o strufo-cămilă? Comunismul este în esență cosmopolit, internaționalist, iar naționalismul ține mai mult de doctrinele de dreapta...

Cei care au inventat comunismul l-au făcut inițial internaționalist. Pe parcurs, li s-a stricat jucăria și s-a ajuns la naționalismul de tip comunist, care este diferit de naționalismul creștin-ortodox sau cel de tip masonic.

Adică la un naționalism "de partid și de stat"...

Exact. Aici, condiția artistului era una de lagăr. El era folosit pentru a preamări, pentru a lăuda. Doar zona de divertisment era ceva mai liberă, dar și aceea era cenzurată. Asta nu înseamnă că, în aceste condiții, nu s-au produs opere de artă, chiar în zonele de cenzură. În clipa în care, în 1989, s-a spart zidul și am intrat în neocomunism, iar "eșalonul doi" a devenit mafie, forță economică, n-a mai fost nevoie de propagandă prin sectorul artistic. Valoarea a fost lăsată de izbeliște, nu mai prezenta niciun interes, căci capitalismul de groță nu are nevoie de cultură.

S-a întâmplat atunci un contrafenomen, care ține de antropologia culturală: tot ce a fost pseudo-cultură înainte de 1989, tot ce a fost de proastă calitate (*Cântarea României*, de exemplu, dar nu în totalitatea ei, căci s-au petrecut acolo și lucruri bune), a ieșit la vedere, s-a cristalizat și a creat o piață. O piață falsă, o piață a nonvalorii.

A amatorismului?

Nu, nu a amatorismului, pe care nu e bine să-l jignim, căci el reprezintă o fază a dezvoltării artistice. Și eu vin din zona aceea. Aici e vorba de o piață a nonculturii.

Caracterizați în câteva cuvinte noncultura.

Promiscuitate, pornografie, kitsch.

Ce s-a întâmplat cu valorile culturale? Cum au supraviețuit?

Cum spuneam, oamenii noștri politici - haimanalele politice, de fapt - n-au mai avut nevoie de legitimarea prin arta. În aceste condiții, marii artiști, dezamăgiți și deprimați, s-au retras în instituții bugetare, cu economii de tip primitiv, în care toată lumea este egală. În zona de subzistență economică, mai exact. Iar în zonele performante, de televiziune să zicem, au apărut oameni de calitate îndoelnică din toate punctele de vedere.

"După 15 ani de imbecilizare, calitatea este respinsă"

Care este, de fapt, diferența dintre bășcălie și umor?

Înainte de '89, un Toma Caragiu sau un Amza Pellea practicau umorul, care este o valoare a inteligenței. Ca orice act artistic - vorba lui Heidegger -, umorul te trezește din rutină. La noi, acesta a fost o armă de apărare și de rezistență. Umorul are dimensiuni sacre, spre deosebire de bășcălie, care desacralizează totul. Bășcălia este de tip ateu, neantizant, își bate joc de orice fel de valori și repere. Acest sistem demolant al valorilor, care aparține omului mic, a ieșit în față. Și atunci a început să se creeze pe bandă rulantă doar acest gen de divertisment, invocând ratingul. Ceea ce este un fals, atâta timp cât exclude alternativa.

Telenovelele fac parte din categoria incriminată?

Telenovelele sunt specifice lumii a treia. Ele sunt nocive chiar și pentru actori. Eu nu-mi acuz colegii, Doamne ferește, pentru că săracii nu mai au unde să-și practice meseria. Acceptă așadar să joace în telenovele, amestecându-se cu amatorii. E ca și când un neurochirurg ar avea drept adjunct un brancardier, care mai e și murdar pe mână. Imediat se face o infecție. Prin analogie, așa ajungi să vezi un actor profesionist înconjurat de doi-trei amatori. Și știți ce se întâmplă? Profesionistului îi scad reflexele, are loc o contaminare inversă și toți actorii par amatori. Revenind la noncultură în sensul larg, efectele ei sunt dezastruoase în timp pentru consumatori. Hrana aceasta surrogat devine din ce în ce mai agresivă și aproape o chestiune de șantaj.

După 15 ani de imbecilizare, dacă oferi calitate, ea este respinsă, căci între timp s-a creat dependența. Vorba lui Socrate: piața este plină de lucruri de care n-am nevoie. Acum consumatorii au false necesități, false determinări.

"Au făcut din cultură un fel de rezervație"

Spuneți ceva de alternative. Unele televiziuni au programe culturale.

Este doar o mimare a alternativei. Și când spun asta mă gândesc la TVR Cultural sau TVR Internațional, care sunt niște catastrofe. Bieții de ei nu înțeleg că actul de cultură este un organism plin de vitalitate și nu știu să lucreze cu așa ceva. Au făcut din cultură un fel de rezervație, un muzeu. Cultura înseamnă coeficient de putere națională. Să ne uităm puțin la țările civilizate. Și acolo este o luptă acerbă între structurile de market și cele culturale. Și totuși, cu excepția unor canale superelitiste, cum este Mezzo, ei reușesc să-și managerieze inteligent potențialul cultural, performanțele culturale, pe care le "injectează" în programele și emisiunile TV, alături de alte emisiuni, unde cultura funcționează mai bine decât izolată. La noi, programele culturale sunt înghețate și convenționale...

Ca la un parastas...

Chiar așa. Și-atunci, omul de cultură, artistul, care este viu, n-are unde să se ducă: la muzeu nu vrea, în partea cealaltă nu-l primește nimeni.

V-ați confruntat cu această situație?

Bineînțeles. Eu am filmat la BBC, la RTL, în Anglia, în Franța, peste tot, cu spectacole de pantomimă. În România nu am apucat să intru în nicio televiziune. Nu m-a primit nimeni, nici chiar în Televiziunea Română. Și n-o spun ca să mă plâng, vă răspund la întrebare.

Poate n-ați insistat destul...

Ba da. M-am înscris inclusiv la concursul de scenarii. Dar, vedeți dumneavoastră, ei mă consideră tot outsider, n-am fost ales. Au pus tot murdăriile lor ieftine, care le ilustrează perfect natura inferioară. Pentru că oamenii superiori sunt responsabili. De exemplu, dacă un om ajunge director al unui teatru național sau al unei televiziuni naționale, el este responsabil față de națiunea respectivă. Și toată strategia sa managerială trebuie să țină seamă de această exigență majoră, a interesului național.

"AVEM O INTELIGENȚĂ CU GARDA JOS, DESTUL DE PENIBILĂ, OPORTUNISTĂ ȘI NEINTELIGENTĂ"

Ce strategie culturală ar trebui aplicată în România?

O politică a certitudinii. Eu nu fac exerciții socratice asupra mamei mele. Pe de alta parte, cum să faci exercițiu

de democrație în valorile naționale punând-o pe Mădălina Manole alături de Noica sau Eminescu? Henry Coandă a spus că avem atât de multe genii că putem da cu împrumut. Este o certitudine. Iar certitudinile încep cu conștiința. Am fost debusolat pe vremuri, când un secretar literar de la Iași mi-a spus că Eminescu a fost și poet. "Cum ȘI poet?" - l-am întrebat eu, indignat. "Pai da, mă, că a fost mai întâi o conștiință". O afirmație care face cât toată istoria literaturii a lui George Călinescu.

Ce părere aveți despre campania "Mari Români"?

Nu există întrebare mai schizofrenică decât aceea pe care o pune o matușă isterică unui copil: "Pe cine iubești mai mult, pe mama sau pe tata?". Genul ăsta de "challenge", venit din afară, nu este nevinovat. Prin el ni se ia în primul rând temperatura și pulsul, adică ce fel de instincte naționale bune mai avem, iar în al doilea rând, face mlauiul mai puternic, adică îngroașă confuzia. Pentru că nu e un concurs lămuritor, ci dimpotrivă.

Lămuriri-mă...

Goethe spunea că valoarea, cadrul axiologic al acesteia, este pe verticală. Dar, când se ajunge în stratul marilor valori, ele sunt pe orizontală. La noi, Lucian Blaga avea o teorie extraordinară, "paralelismul valorilor". Adică fiecare valoare, pe domeniul ei, este paralelă cu altă valoare. N-ai voie să le amesteci. Un puști de 14 ani de la arte plastice mi-a spus următoarele cuvinte: "Domnu" Puric, e total greșit acest concurs. Ce caută unul de pe un culoar cu altul de pe alt culoar? E ca și când ai pune la întrecere un alergător la 100 metri garduri cu un schior". Pentru că aici concurează Mihai Eminescu, Adrian Minune, Mircea Eliade, Mădălina Manole, Mihai Viteazu, Carol I șamd. Și ce vedem? Pe de o parte, cum votează oamenii lipsiți de repere și cum creează un mediu non-cultural. Pe de altă parte - ceea ce este jenant pentru România - o intelectualitate cu garda jos, destul de penibilă, oportunistă și neinteligentă, care a răspuns unui joc schizoid. E ca în reclama la țigări pe care scrie "tutunul dăunează grav sănătății". Dacă trăia Țuța, îi trimitea la plimbare.

"EXISTA DOUĂ CULOARE DE JOGGING CĂTRE CIMITIR"

Este vreo ieșire din această situație?

Știți ce coeficient de inteligență și de talent are poporul ăsta? Va rog să mă credeți, pentru că vorbesc în cunoștință de cauză, în două săptămâni Televiziunea Română poate deveni, în materie de divertisment, cea mai performantă din lume. Ceea ce, evident, nu se va întâmpla din cauza acestei dictaturi a nonvalorii.

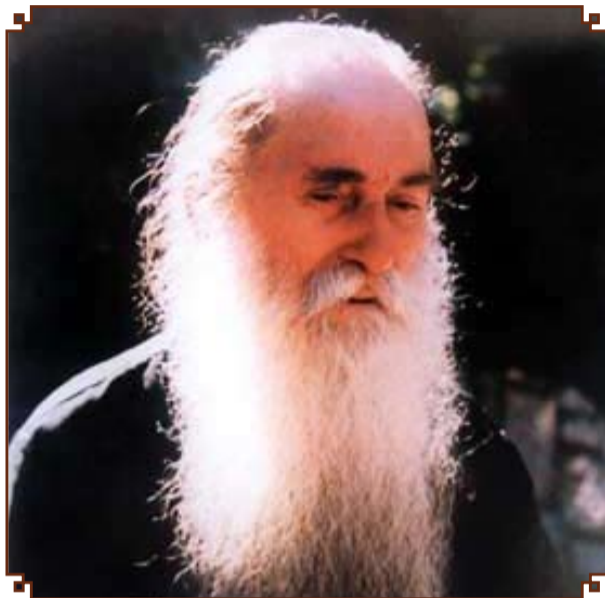
Dar vine o generație foarte bine înarmată genetic împotriva acestor rechini, care le va pune mari probleme peste 10-15 ani. Asta este, în cultură depunerile sunt lente. Mai ales că acum avem o școală de teatru distrusă, o ciupercărie de academiile de teatru din care actorii ies fără pregătire și fără perspective... În momentul de față, există două culoare de jogging către cimitir: pensionarii, care sunt morți de vii, și tinerii, care sunt deja pensionari.

Există alternativa emigrării.

Da. Și asta este, de fapt, criza tineretului de la noi: din zece inși, nouă pleacă afară. Iar problema este că ei nu pleacă din cauza banilor, ci din cauza imposibilității de a se manifesta. Această criză a potențialului care n-are unde să se manifeste a fost creată de nonvalorile ireponsabile din România, care nici măcar nu-și pun problema ce face tineretul după ce termină școala. Iar reacția acestuia de a pleca este colorul replicii vulpii din "Micul prinț": "Dacă vrei să fim prieteni, îmblânzește-mă, educă-mă. Dacă m-ai educat, ești responsabil".

Deci, încă o dată, există o soluție de supraviețuire?

Noi, ca popor, pentru a supraviețui, trebuie să ne tragem în cultură, ca în munți. Altfel ne calcă goriele cu jeep-urile.

IEROMONAHUL ARSENIE PAPACIOC
- MICUL CEL MARE

Născut: 13 august 1914

Trecut la Domnul: 19 iulie 2011

Întemnițat la: Miercurea Ciuc, Brașov,
Jilava, Suceava, Vaslui, Aiud

Întemnițat timp de: 14 ani

Profesia: sculptor, preot arhimandrit

Părintele Arsenie Papacioc a fost și el un mare mărturisitor al temnițelor comuniste. A făcut parte din grupul celor aproximativ o sută de deținuți care au refuzat total reeducarea din anii 1962-1964 de la Aiud. Într-o sală mare de conferințe erau adunați deținuții cărora li se explica ce decăzută era Biserica în Evul Mediu și ce abuzuri făcuse Inchiziția. Părintele s-a ridicat în picioare și a început să strige reeducato-

Nimic nu m-a ajutat mai mult în viață ca suferința. Singură, suferința este suprema catedră de teologie. Sunt sigur că îngerii erau geloși pe noi pentru că ei nu au această suferință dincolo de firea noastră.

rilor: "Ce vorbiți voi? Ce știți voi despre Evul Mediu? Evul Mediu a fost teocentrist, a pus pe Dumnezeu în frunte; pentru niște papi nenorociți, acuzați Biserica lui Hristos și virtuțile creștine?"

Ioan Ianolide îl descrie sumar, dar concis: „Ieromonahul Arsenie: mărunț, slab, ager și viu, mare duhovnic, om fără compromisuri. Micul cel mare. S-a călugărit din vocație. Suflet și trup feciorelnic, caracter integru. Energie necurmată și imensă putere de iubire. Om de luptă și sacrificiu. Conștiință și capacitate misionară. A făcut prozeliti înainte și după ce a depus votul monahal. S-a zbatut să impună adevărata conștiință creștinilor și a reușit. Luptător încercat, el spunea: Noi înfruntăm pe atei la ei acasă. Este un far al lui Hristos."

PĂRINTELE ARSENIE ESTE ARESTAT DIN NOU

Dată primul dintre foștii cunoscuți, sosiți acum la Aiud. Călugărul Arsenie Papacioc, eliberat în 1946, se întorcea acum din nou. Sculptor de profesie, făcuse înainte de eliberare niste porți foarte frumoase ce l-au dovedit ca pe un sculptor de talent.

Foarte credincios și blând, cu o vocație religioasă evidentă dinainte de eliberare, nu credeam că-l va mai paște pușcări.

Se prezenta acum ca un monah superior, cu o frumoasă trăire, cu un duh profund creștin. Prezența notele unui călugăr ales. Era călugăr la Sihăstria, o frumoasă mănăstire din județul Neamț. Arhimandritul Ilie Cle-

opa și cu el spovedeau pe patriarhul Justinian Marina.

Nu făcuse nimic rău. Dar într-o zi organele Ministerului de Interne au apărut... Ilie Cleopa a reușit să fugă pe fereastră, iar pe el l-au prins, pe când voia să sară.

Odată cu el au arestat vreo 18 personalități dintre cele superioare ale Bisericii Ortodoxe de la noi, profesori și monahi distinși. Printre

aceștia erau profesorul Tudor Popescu, Dumitru Stăniloae, Arhimandritul Benedict Ghiuș, monahul și poetul Bartolomeu Valeriu Anania, Antonie Plămădeală, Sandu Tudor acum stareț la Rarău cu numele schimonahul Daniil, Nicolae Porsena, Ieromonahul Sofian Boghiu, toți figuri excepționale.

Pr. Nicolae GREBENEA

ÎN ÎNCHISOARE ANGHIEL PAPACIOC ERA MONAH ÎN HAINA LAICĂ

Până la 15 Noiembrie ne-am bucurat de un regim „suplimentar”, am făcut chiar rezerve pentru iarnă, cartofi și fructe, mere în special, având voie să pregătim în celulă cartofi fierți sau mămăligă la lămpile cu gaz improvizate de camarazii noștri.

Am lucrat la cartofi și la cules de struguri doar două săptămâni. Ședeam în celulă cu Anghiel Papacioc, acum arhimandritul Arsenie de la Techirghiol. Pentru că dânsul avea nevoie de un ajutor permanent, am rămas să-l îngrijesc.

Din rezerve puteam să-i fierb unul sau doi cartofi zilnic, mai mult nici nu putea mânca. Timpul îl petreceam în rugăciuni și convorbiri duhovnicești. Dânsul fusese în lagărul de la Miercurea Ciuc (1938-1939 sub Carol II), unde fratele său, Radu Papacioc, fusese ucis într-o noapte sângeroasă ca a Sfântului Bartolomeu, reeditată pe pământul țării noastre de Carol II și camarila lui.

Ființa sa, ca a altor legionari, era marcată fizic de privațiuni și suferințe, sufletele însă li se luminaseră și mai mult. De la dânsul am învățat nu numai să mă rog mai bine, ci mai ales să pătrund cu lama sabiei „Cuvântului Adevărului Dumnezeiesc” până în „rărunchi”, în adâncul duhului, scoțându-mi pe altarul arderii în pocăință faptele, cuvintele, gândurile, cugetele și cele mai mici intenții, voite sau nevoite, întâmplătoare sau permanente, izvorâte din inconștiență, prostie sau venite din afară și primite cu bunăvoință în casa sufletului meu.

Aveam multe scrieri teologice - în afară de Sfânta Scriptură pe care o avea fiecare - care constituiau hrana și îndrumarea pe drumul hotărât de Mântuitor prin Apostolii și Părinții Bisericii.

Anghiel Papacioc era monah în haina laică. Ca el erau mulți, unii complet necunoscuți celor din jur. Când am închinat unele poeme isihaste „cinului călugăresc și monahicesc”, am îndrăznit să adaug: „Nu toți cei cărora le-am dedicat poeme erau preoți sau călugări, dar toți cei cărora le-am dedicat poeme erau preoți sau călugări”: Valeriu Gafencu, Trifan Traian, Marian Traian, Schiau Ion, Naidim Marin, Mazăre Nicolae, Bălan Iulian, Foti Petru, Avram Sebastian, Jacotă Vasile, Pascu Constantin... În închisoare erau numiți mistici. Pentru unii înțelesul era ironic, alto-

ra le arăta că aceia nu puteau fi atinși căci depășeau stadiile comune de viețuire. Și astăzi virtuțile celor buni sunt de unii hulite, de alțiienerate. „Oricum, zice Apostolul neamurilor, fie din pizmă, fie din credință, Hristos este vestit, este făcut cunoscut prin lanțul meu”.

Anghiel Papacioc, iertați-mă pentru această des-tăinuire, când se ruga nu mai auzea și nu mai vedea nimic în jur.

Anghiel Papacioc, în tinerețe

În Martie, Anghiel Papacioc s-a mutat în celulă cu domnul Trifan, iar Naidim a venit la noi. Domnul Trifan, un „săpător cu mintea”, simțea nevoia unei complementarități în actul trăirii afective, practice, al sensibilizării acute, iar Anghiel Papacioc și-a completat și împlinit sensibilitatea, și-a însușit o metodă de investigație spirituală.

Anghiel Papacioc, părintele Arsenie, era un călcător, fără nici o îndoială în cuget, pe poteca bine bă-tătorită a celor ce prin nevoințe trupesti și sufletești ajungeau la purificarea și iluminarea cugetului.

Virgil MAXIM

PAULIȘ PAULIȘ PAULIȘ PĂULIȘ PĂULIȘ PĂULIȘ

(urmare din
numărul trecut)

INTERVIU CU PRIMARUL COMUNEI

INTERVIU REALIZAT DE ANA-MARIA COTOȘPAN

Mai aveți și alte proiecte?
 ▶ Sigur. Proiect de dezvoltare a zonei de locuințe pentru tineri, în localitatea Sîmbăteni, lucrare în curs de aprobare a documentației și a certificatului de urbanism la Consiliul județean Arad. La A.P.D.R.P. Timișoara suntem în evaluare cu proiectul finanțat din fonduri europene „Centrul de Informare Turistică Păuliș – Barațca” în valoare de 200.000 Euro. Așteptăm finanțare de la Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului pentru proiectele depuse la Agenția Națională pentru Locuințe București în vederea construirii pentru tineri a două blocuri de câte 16 apartamente la Păuliș și Sîmbăteni. Avem deus la ADR Timișoara pe Programul Operațional Regional 2007 – 2013 Axa Prioritară 3 „Îmbunătățirea Infrastructurii sociale”, domeniul major de intervenție 3.4 „Reabilitarea, modernizarea, dezvoltarea și echiparea infrastructurii educaționale preuniversitare și a infrastructurii pentru formarea profesională continuă, care cuprinde studii de fezabilitate pentru „Reabilitarea și extinderea școlii din Păuliș și Reabilitarea școlii Sabin Manuilă Sîmbăteni”, valoarea totală de 985.646 Euro, proiectul este eligibil, așteptăm finanțarea.

Domnule primar, sunteți un edil aproape înfinit, un om pe care grecii antici nu ar fi ezitat să îl numească lampadofor, adică un conducător care continuă, extinde și consolidează. Sincer, abia am prididit să scriu ceea ce dumneavoastră, iată, gândiți pentru istoria comunei Păuliș.

Ce vă nemulțumește la contemporanii politici?

▶ Am impresia că nu toți politicienii cunosc profund situația și realitatea populației din zona rurală, a pensionarilor de CAP, a celorlalte pături nevoiașe care trăiesc foarte greu, nu se întreprinde nimic concret pentru îmbunătățirea vieții acestor oameni. Nu se pune suflet pentru adoptarea unei legislații corespunzătoare în toate domeniile de activitate, iar multe dintre persoanele ajunse într-o funcție importantă nu privesc cu seriozitate, principialitate și consecvență problemele fundamentale ale țării, ale societății, urmărindu-și propriile interese în societăți, SRL-uri, firme etc.

O democrație prost înțeleasă?

▶ Da, consider că democrația este prost înțeleasă de multe persoane cu sau fără funcții, tineri sau persoane în vârstă, crezând că pot să

facă tot ce doresc în afara legii, nu există un respect față de lege, obrăznicia, nesimțirea, calomniile, injuriile s-au înmulțit, fiind prezente peste tot în societatea noastră de astăzi. Foarte puține persoane își asumă responsabilități în probleme fundamentale de guvernare a țării, se privesc cu subiectivitate problemele de reformă ale statului de către unii politicieni, sindicaliști și alte persoane care sunt manevrate. Nu se depun eforturi din partea politicienilor pentru a fi atrași în munca colectivă și creativă, oameni capabili bine pregătiți profesional pentru a scoate țara din situația în care se află, pentru a trece pe un drum bun și eficient având în vedere faptul că există resurse materiale.

(va urma)

HOTĂRĂRILE NOASTRE

HOTĂRÂRE privind rectificarea bugetului general de venituri și cheltuieli al comunei Păuliș pe anul 2011. INIȚIATOR: PRIMAR.

HOTĂRÂRE privind aprobarea documentației de achiziție publică pentru investiția „Înființare Parc Sabin Manuilă”, localitatea Sîmbăteni, comuna Păuliș. INIȚIATOR: PRIMAR.

HOTĂRÂRE privind aprobarea Regulamentului de organizare și desfășurare a activității de transport public local pe raza comunei Păuliș. INIȚIATOR: PRIMAR.

HOTĂRÂRE privind înființarea Asociației de Dezvoltare Intercomunitară „ECO LIPOVA”. INIȚIATOR: PRIMAR.

HOTĂRÂRE privind aprobarea Obiectivelor și Criteriilor de Performanță ale directorului-șef de ocol al Regiei Publice Locale Ocolul Silvic Zărandul R.A. pentru anul 2011. INIȚIATOR: PRIMAR.

HOTĂRÂRE privind modificarea prețului și tarifului serviciului public de alimentare cu apă potabilă și canalizare-epurare, la nivelul comunei Păuliș, operator SC Compania de Apă Arad SA, jud. Arad. INIȚIATOR: PRIMAR.

HOTĂRÂRE privind stabilirea unor măsuri de gospodărire comunală. INIȚIATOR: CONSILIER LOCAL ILEA VIOREL.

Președinte de ședință,
DORIN VALEA

Contrasemnează secretar,
SIMONA PASCU

▶ Prin pădure

(urmare din
numărul trecut)

„MICII ECOLOGIȘTI” AI ȘCOLII GENERALE PĂULIȘ

Prof. TATIANA TUDUR

Micii ecologiști” au continuat prin parcurgerea unui traseu prin pădure, sub îndrumarea ghidului, care a explicat copiilor importanța pădurii, tipuri de arbori, arbuști și subarbuști, vârsta arborilor, specii de păsări și animale care trăiesc în Parcul Natural Lunca Mureșului, apelând permanent la ceea ce elevii cunosc deja și răspunzând la întrebările acestora într-o formă accesibilă, captând atenția și stârnind interesul copiilor față de minunata lume a viețuitoarelor naturii.

„Micii ecologiști” au organizat, în cursul lunii mai o acțiune, cu caracter de voluntariat, privind protejarea mediului, acțiune desfășurată în Lunca Mureșului, la Păuliș, dovedind astfel că nu pot fi indiferenți la ceea ce se întâmplă în jurul lor.

PUBLICITATE

- ✓ Relaxare la orice/ fiecare sfârșit de săptămână
- ✓ Stare de bine, stare de normalitate
- ✓ Generator alternativ de energie pentru întreaga săptămână

CURA DE WELLNESS PENTRU WEEK-END COMPLEX HOTELIER PARC***

245 lei/persoană/pachet

SERVICIILE HOTELIERE INCLUSE ÎN PACHET:

- ❖ 2 nopți cazare cu mic dejun tip buffet
- ❖ masă în cont
- ❖ pachet wellness

PACHETUL DE WELLNESS CUPRINDE:

- ❖ piscină și saună
- ❖ acces în sala de fitness

LA CERERE OFERIM:

- ❖ dejun – 30 ron/persoană/zi
- ❖ proceduri suplimentare

MENTIUNI:

- ✓ onorarea solicitărilor se face în limita camerelor disponibile
- ✓ procedurile se fac în zilele de vineri și/sau sâmbătă
- ✓ pachetul de servicii are TVA inclus
- ✓ taxa de stațiune, de 3 ron/persoană, se achită la recepție
- ✓ pachet pentru regim de single: **285 ron/pachet**

INFORMAȚII SUPLIMENTARE ȘI REZERVĂRI:

Telefon: 0256/321.320

Fax: 0256/321.581

GSM : 0755.080.094

E-mail: rezervari@buzias.ro sau statiunemarketing@buzias.ro

O SAPTĂMÂNĂ LA BUZIAȘ! HOTEL PARC***

845 LEI/PERSOANĂ/PACHET

PACHETUL INCLUDE URMĂTOARELE SERVICII HOTELIERE:

- ✓ CAZARE ÎN CAMERĂ DUBLĂ /SINGLE CU MIC DEJUN BUFFET 6 NOPTI
- ✓ DEJUN ȘI CINĂ ÎN SISTEM FIȘĂ ÎN 6 ZILE
- ✓ TRATAMENT LA ALEGERE 5 ZILE

- ❖ PENTRU CONSULTAȚIA MEDICALĂ SE PERCEPE UN TARIF DE 20 LEI/PERSOANĂ ÎN CAZ CĂ NU ESTE PREZENTAT BILETUL DE TRIMITERE DE LA MEDICUL DE FAMILIE.
- ❖ GRUPE DE AFECȚIUNI CE SE POT TRATA: cardiovasculare, digestive, circulatorii, neurologice.

MENTIUNI:

- ✓ Zilele de intrare sunt duminica sau luni dimineața, pentru a avea continuitate la procedurile de tratament.
- ✓ Pachetul de servicii poate fi oferit și pentru 12 și respectiv 18 zile.
- ✓ Solicitățile se confirmă în limita locurilor disponibile.
- ✓ Baza de tratament vă pune la dispoziție: jacuzzi, duș subacval, hidroterapie, masaj terapeutic, de relaxare, de tonifiere, kinetoterapie, saună, fizioterapie, aplicații locale cu ceară de albine, terapie manuală, drenaj limfatic, băi galvanice.
- ✓ Oferim pachetul și în regim de single. VALOARE PACHET 965 LEI.
- ✓ La cerere putem oferi pachetul în regim de demipensiune. VALOARE PACHET 725 LEI, respectiv 845 LEI în regim de single.
- ✓ Oferim pachetul pentru cazare cu mic dejun inclus + tratament la tariful de 605 LEI/pers respectiv 725LEI în regim de single.
- ✓ Acces în sala de fitness GRATUIT.
- ✓ ACCES ÎN PISCINA HOTELULUI, TARIF DE 70 LEI/PERSOANĂ
- ✓ Accesul în piscină este inclus în pachet NUMAI dacă nu se optează pentru alte proceduri de tratament.
- ✓ Taxa de stațiune 2,5 LEI/persoană.
- ✓ Pentru informații suplimentare și rezervări:
 - Telefon recepție hotel 0256.321.320 sau 0755.080.094
 - E- mail rezervari@buzias.ro; statiunemarketing@buzias.ro
 - www.buzias.ro

OFERTA ESTE VALABILĂ ÎN PERIOADA 15 IANUARIE - 15 DECEMBRIE 2011

PUBLICITATE

TARIFE SPAȚII PUBLICITARE R.A.T.T.

Publicitatea în mșcare este propunerea R.A.T.T. pentru clienți. Dacă vă gândiți la o modalitate de promovare a produselor și serviciilor dvs puteți opta pentru publicitatea în mijloacele de transport în comun. Regia Autonomă de Transport pune la dispoziție suprafețele exterioare ale tramvaielor precum și spațiile special destinate din interiorul vehiculelor. Tarifele sunt valabile pentru anul în curs și nu conțin TVA.

Tarife închiriere spații publicitare pe suprafața exterioară a mijloacelor de transport:

	Tarif închiriere spații publicitare	Taxă neutralizare
Tarif închiriere spațiu publicitar tramvai simplu articulată	112 euro / lună	1000 euro / lună
Tarif închiriere spațiu publicitar tramvai dublu articulată	150 euro / lună	1250 euro / lună

Taxa de neutralizare se achită integral, în avans la semnarea contractului. Tariful de închiriere (chiria) este calculat pentru o lună = 22 zile. Prin unitate se înțelege un vagon motor, respectiv remorcă.

Tarife închiriere de spații pentru publicitate în interiorul mijloacelor de transport:

	Tarif (Euro/zi)
Format A4	1,00
Format A3	2,00
0,5 mp	4,00
1 mp	7,00

De asemenea, pentru publicitatea stradală și dispozitive mari de promovare punem la dispoziție stâlpii Regiei.

Tarife închiriere stâlpi pentru montarea panourilor, casetelor și steagurilor publicitare

	UM	Tarif
Închiriere stâlp cabluri	Tarif/lună	1,2 euro
Închiriere stâlp panou	Tarif/lună	10 \$
Închiriere stâlp pentru panou steag	Tarif/lună	22 euro
Închiriere stâlpi pentru bannere	Tarif/lună	160 \$
Închiriere stâlpi pentru bannere până la 30 zile	Tarif/zi	5,33 \$
Taxă montare pe stâlp casetă, panou publicitar	Tarif/buc.	15 \$
Taxă demontare de pe stâlp casetă, panou publicitar	Tarif/buc.	15 \$
Montare banner pe stâlp	Tarif/ buc.	15 \$
Demontare banner de pe stâlp	Tarif/ buc.	15 \$

Pentru încheierea unui contract de publicitate pentru oricare variantă dintre cele de mai sus sunați la **0356 803 704**, Birou Marketing și Publicitate. Vizitați www.ratt.ro pentru alte detalii.

EVREII ȘI ILLUMINATI DORESC ÎNFIINȚAREA UNEI SINGURE BISERICI UNICE: "BISERICA OMULUI"

Evreii se consideră singurul popor care l-a descoperit pe Dumnezeu viu și adevărat, singurul, pe care apoi l-a restituit lumii întregi. Se mândresc că, prin ei, au venit în lume „Cuvântul lui Dumnezeu”, promisiunile lui. Numai prin ei, prin „poporul ales”, s-ar fi făcut cunoscute harul și puterea mântuitoare ale lui Dumnezeu. Cel puțin așa susțin ei.

Însă, evreii necredincioși (sunt și din aceștia), Iluminații, liderii sionismului politic și ai francmasoneriei, cei care, urmărind instaurarea Noii Ordine Mondiale, aruncă lumea în haos, nu aparțin adevăratului Israel. Ei sunt cei care au răspândit în lume idolatria păgână crezând că prin această strategie vor cuceri Pământul. Dar nu au auzit de Avraam, Moise, Isaia, Zaharia ș.a. și de Dumnezeuul acestora. Stăpânul lor este Azazel, care i-a amăgît promițându-le că vor stăpâni lumea cu ajutorul banilor...

Odată instaurată Noua Ordine Mondială, se dorește o religie totalitară în care Omenirea să se plece sub jugul politic și economic. Deja, rabini israeliți, pastori și personalități protestante și catolice au îndemnat, încă din 1955, prin lozincă „Credincioși din toate țările, uniți-vă!”, la o Alianță Universală pentru Prietenia Internațională prin intermediul Bisericilor (AUAIE), denumită apoi „Prietenia Internațională prin Intermediul Religioilor” (AIR).

Așa că nu ni se par exagerate cele scrise de M. Mauro, care, citându-l pe dr. B. Roda, un teolog liberal american, a lansat opinia: „Noile mișcări religioase (...) vor ajunge să se contopească în niște uniuni din ce în ce mai largi până în clipa când, în mod inevitabil, o unică federație religioasă mondială, BISERICA OMULUI, se va ridica de pe ruinele vechilor credințe...” Iar acestea au fost scrise cu circa 50 de ani în urmă.

Cristina MILOVAN

Redactor-responsabil pentru revista „Jurnal de Moldova Nouă” a Trustului de Presă „Magazin”

EXEMPLUL LUMINII...

Pornind de la comuniunea intereclezială, caritatea se deschide, prin natura sa, slujirii universale, lansându-ne în angajamentul unei iubiri active și concrete față de orice persoană umană. Acesta este un domeniu care califică într-o manieră la fel de decisivă viața creștină, stilul eclezial și programele pastorale. Secolul și mileniul care încep vor trebui să vadă, și este de dorit să vadă cu o mai mare claritate, la ce grad de devotament poate să ajungă iubirea față de cei mai săraci. Dacă pornim cu adevărat de la contemplarea chipului lui Cristos, trebuie să știm să-l descoperim mai ales în cei cu care el însuși a dorit să se identifice: „Am fost flămând și voi mi-ați dat să mănânc, am fost însetat și voi mi-ați dat să beau, am fost străin și voi m-ați primit, am fost gol și voi m-ați îmbrăcat, am fost bolnav și voi m-ați vizitat, am fost în închisoare și voi ați venit la mine” (Mt 25,35-36). Această pagină nu este o simplă invitație la iubire; este o pagină de cristologie care proiectează o rază de lumină asupra misterului lui Cristos. Din această pagină, tot atât cât și din problema ortodoxiei sale, Biserica își măsoară fidelitatea sa de mireasă a lui Cristos.

Nu trebuie, cu siguranță, să uităm că nimeni nu poate fi exclus iubirii noastre, pornind din momentul în care, „prin intrupare, însuși Fiul lui Dumnezeu s-a unit, într-un fel, cu orice om”. (35) Dar rămânând la cuvintele fără echivoc ale Evangheliei, în persoana săracilor există o prezență specială a Fiului lui Dumnezeu, care impune Bisericii o opțiune preferențială pentru ei. Prin această opțiune se mărturisește stilul iubirii lui Dumnezeu, providența, milostivirea și, într-un oarecare mod, se seamănă încă în istorie acele semințe ale împărăției lui Dumnezeu pe care le-a pus Isus însuși în timpul vieții sale pământești, întâlnindu-i pe cei care se îndreptau spre el pentru toate problemele lor spirituale și materiale.

Marius MATEI

Redactor-șef al revistei „Lumina Giroceană” din cadrul Trustului de Presă „Magazin”

Privind către bărbații importanți din istorie precum Einstein, Mozart sau James Joyce descoperim povești scandalozose în ce privește înclinațiile lor sexuale.

Totul a fost ținut până acum undeva... într-un sertar prafuit.

Albert Einstein, cel pe care Times Magazine îl considera „omul secolului”, este cu siguranță cel mai cunoscut om de știință din istorie. Se cunoaște faptul că nu a vorbit până la vârsta de 4 ani, iar până la 7 ani nu a știut să citească. A devenit popular datorită teoriei relativității, a convins FDR să construiască bomba atomică, i s-a oferit posibilitatea de a deveni președintele Israelului și a fost (și este) considerat „tatăl fizicii moderne”. Te-ai întrebat cum o fi fost Einstein atunci când nu avea sclipiri de geniu?

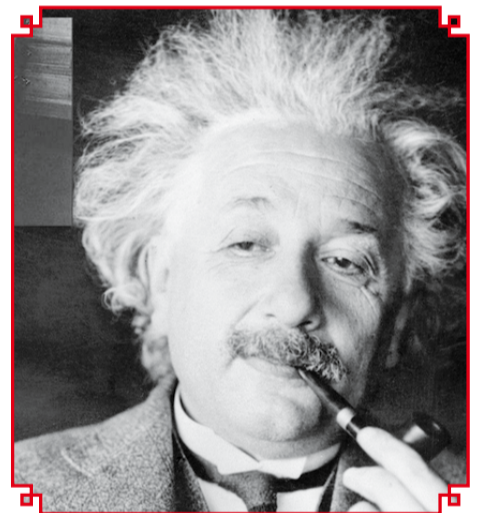
EINSTEIN - UN GENIU NEÎNȚELES... DE FEMEI

Ei bine, Albert avea o atracție deosebită față de femei. El a fost căsătorit de două ori, iar una dintre soții îi era și verișoară în același timp. Pe acestea două, Einstein le-a înșelat cu nu mai puțin de zece femei. Pe soția/verișoara sa, Einstein a înșelat-o cu nepoata lui.

Pentru soțiile sale, marele geniu avea pregătite un set de reguli, printre care aceea ca ele să nu se aștepte la intimitate sau fidelitate din partea lui.

Ștefan TOMOIAGĂ

Redactor-șef al revistei „Foaia Săcălăzului” din cadrul Trustului de Presă „Magazin”

D'ALE LU' GIGI

„Dacă marcăm un gol la început, pe urmă putem să jucăm și la 0-0”.

„Am vorbit chiar zilele trecute cu mai mulți parteneri de afaceri. Oameni serioși, din lumea interlopă”.

„Eu am înțeles că vorbim despre afaceriștii adevărați. Acest Cocoș este un papagal”.

„M-am certat și cu Mitică Dragomir, dar fără jigniri. El m-a făcut oligofren, eu l-am făcut zdreanță, dar nu ne-am insultat”.

„Meritul pentru titlul câștigat de Steaua e 50 al lui Olăroiu și 50 al lui Protasov, dar cel mai mare merit e al meu”.

Marioara MICULA

Redactor al revistei „Jurnal de Bara”, din cadrul Trustului de Presă „Magazin”

FĂNUȘISME

Scrim la romanul *Frumoșii nebuni* într-o cameră de la Casa de creație Mogoșoaia. Pe atunci fumam cât șase turci la un loc. Scrim noaptea la roman și spre zori cădeam leșinat. Dar mă ridicam imediat și ieșeam în livadă ca să mă oxigenez cu mireasma cireșilor în floare. Îi găseam mai mereu pe terasă pe bătrânul Gheorghe Ciprian (Capul de rățoi), pe nea Tudorică Mușatescu, pe Lucian Grigorescu, pictorul genial, și pe compozitorul Gherase Dendrino. Ședeau acolo de la începutul nopții. Țin minte că într-o dimineață, ajungând la poarta livezii, m-am auzit strigat de Gherase Dendrino. Credeam că-i e rău pentru că făcea morfină și m-am întors imediat. Mi-a spus: „Mă, cine ți-o spune că și bătrânețea e frumoasă, să-l bagi în pizda mă-sii! Ești liber!”

Fănuș NEAGU

Daminoze

Prozatorului Ion Dumitru Teodorescu, zis Teo, care scrie și sonete.

În viața noastră beată criță
În teatru ne-am găsit himera:
Eu să mă-nșor cu o actriță
Jar Teo cu peruchiera!

*

Răsfoind prin soartă fila,
Cum ne-nvață alfabetul,
Orbul nimerii Brăila,
Teo nimeri sonetul

*

J-am făcut lui Teo
Un portret de rouă:
Doar un fir de păr
Pieptănat în două!

Damian URECHE

GRECIA - CALUL TROIAN AL UE

DE LA FANARIOȚI ÎNCOACE, ȚARA LUI HOMER A DEZVOLTAT O ADEVĂRATĂ CULTURĂ A EVAZIUNII FISCALE

Piscine vopsite sau acoperite cu prelate verzi să pară pajiști. Case lăsate netencuite ca să pară neterminate. Până unde merge ingeniozitatea grecilor când vine vorba de trișarea statului. De la fanarioți încoace, țara lui Homer a dezvoltat o adevărată cultură a evaziunii fiscale și a eludării ingenioase a oricărei fel de obligații față de stat.

Când vine vorba despre cum și cât reușesc grecii să-și păcălească autoritățile, una dintre cele mai vehiculate povești (cât se poate de reală, însă) se referă la o agenție guvernamentală, care în 1950 trebuia să asaneze lacul Kopais (din nordul Atenei), pentru construirea unei șosele. Aceasta a fost inaugurată cu mare pompă în 1957. De atunci, lacul nu mai există, dar agenția guvernamentală, da.

Și astăzi continuă să aibă 30 de angajați, inclusiv un șofer. Aceasta este doar una dintre imaginile birocrăției, corupției și fraudei care caracterizează Grecia contemporană. O imagine terifiantă, care îi dezarmază inclusiv pe specialiștii (onești) ai acestei țări de legendă. Unul dintre ei, economistul Michael Mitso-

poulos, coautor al unui volum intitulat *Understanding the Greece Crisis*, face o demonstrație simplă a modului (eronat) în care funcționează sistemul de achitare a taxelor și impozitelor.

Din cele 4,3 milioane de persoane care lucrează în Grecia, circa un milion sunt în sectorul public, două milioane activează în sectorul privat, iar în jur de 1,3 milioane sunt „liber-profesioniste”. Cele mai mari taxe le plătesc angajații din sectorul privat, astfel că se poate spune că ei duc „în spate” restul Greciei. Nu este este mirare, consideră Mitsopoulos, că „privații” găsesc cele mai neașteptate modalități de a păcăli statul și de a mai scăpa astfel de propria povară fiscală.

PISCINE „FARDATE”

Un reportaj recent transmis de postul Euro-news ilustra cum simpla trecere a unui elicopter deasupra unor cartiere simandicoase din nordul Atenei poate provoca un val de panică în rândul locuitorilor. Și asta pentru că, în astfel de ocazii, rezidenții se tem că elicopterul aparține Fiscului, care fotografiază numeroasele și luxoasele piscine nedeclarate. Dacă la începutul primăverii în evidențele contabile ale statului figurau în zonă doar 324 de proprietari de piscine, după un control recent al Gărzii financiare s-a descoperit că numărul real al acestora depășește pragul de 17.000.

Grecii au imaginat diverse metode pentru a le camufla, fie vopsindu-le în verde, pentru a fi confundate, din elicopter, cu o simplă pajiște, fie acoperindu-le cu prelate. Pentru a ajunge la o evidență reală a piscinelor din cartierele elegante ale Atenei (Kefalari, Kastris), autoritățile folosesc, mai nou, imaginile obținute prin satelit.

Unii dintre cei mai cunoscuți evaziioniști sunt medicii care, deși dețin cabinete particulare și lucrează

în mai multe spitale sau policlinici, declară câștiguri modeste, între 10.000 și 15.000 de euro anual. Dar în garaj au cel puțin două mașini, iar la malul mării îi așteaptă propria ambarcațiune. În realitate, veniturile lor pot fi chiar și de zece ori mai mari.

SPORT NAȚIONAL

„Dar a-i arăta doar pe medici cu degetul înseamnă să comiți o mare nedreptate populistă, pentru că toată lumea face exact ca ei”, susține pe de altă parte Spyros Iorgos, directorul unui spital public. „Frauda fiscală este un sport național, practicat cu bună știință a Fiscului”, mai spune acesta. „Agenții fiscali sunt corupți până-n măduva oaselor”, susține și Electra Papatnasiou, proprietara unui magazin șic din Atena. Și tot pentru a scăpa (măcar

Schimbarea mentalității, cultivarea spiritului civic sunt cele mai importante provocări cărora guvernul grec trebuie să le facă față.

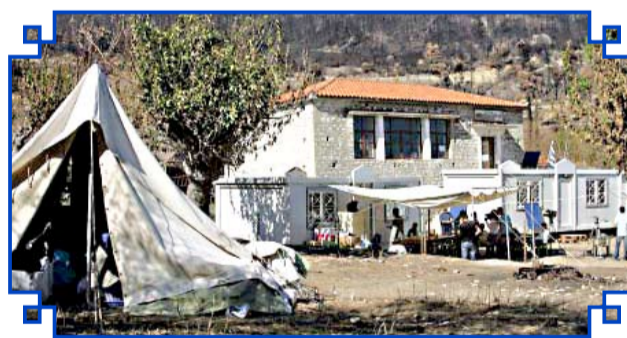
JENS BASTIAN

Economist al Fundației elene pentru politici europene

parțial) de Fisc, grecii își lasă casele neterminate (netencuite, cu capete de fier ieșind din beton), pentru a da impresia că sunt încă în construcție. Explicația e simplă: impozitul pentru o clădire neterminată este mai mic. Se estimează că numărul caselor „jupuite” este de ordinul sutelor de mii.

MORȚII PENSIONARI

În încercările disperate din ultima vreme de a reduce deficitul bugetar al țării (mai ales în urma presiunilor venite din partea Uniunii Europene), autoritățile au demarat diverse anchete și controale. O mare surpriză a venit din partea Casei naționale de pensii, după ce s-a descoperit că în evidențele contabile figurau și persoane trecute demult pe lumea cea-

laltă. Și altceva: documentele oficiale arătau că peste 8.000 de greci care primeau pensie aveau peste 100 de ani. Or, din ultimul recensământ realizat acum circa un an, reiese că numărul celor care au depășit un secol de viață nu ajunge nici măcar la pragul de 2.500. În consecință, publicația „Finance Banque” dezvăluie că guvernul de la Atena intenționează să ia la puricat peste 20.000 de dosare de pensionare. Iar pentru început vor fi verificați zeci de mii de greci care primesc (justificat sau nu) pensii de invaliditate.

8.000 de greci beneficiari de pensie au peste 100 de ani. Ultimul recensământ arată că nu există nici măcar 2.500 de centenari în Grecia.

Mall ilegal

Un scandal de primă pagină s-a referit la construcția celui mai mare mall din Atena, inaugurat în noiembrie 2005. Cel puțin zece dintre

magazinele mall-ului nu aveau autorizație de funcționare. Susținătorii imensului spațiu comercial (printre care cunoscuți oameni politici) au încercat chiar să modifice prevederi constituționale pentru ca mall-ul să fie ridicat. Nici măcar în prezent actele pentru funcționarea acestuia nu au fost puse la punct. Scandalul a fost cu atât mai răsunător cu cât printre beneficiarii spațiului comercial se aflau instituții financiare de renume, cum ar fi Eurobank.

ARANJAMENTE CA LA FOTBAL

Părerea grecilor despre inspectorii fiscali este dezastruoasă, deși pe parcursul anilor s-a dezvoltat un anume gen de relație de complicitate. Motorul fraudei este alimentat de reprezentanții Fiscului, care, de ani întregi, au pus în prac-

tică, mai ceva ca la fotbal, sistemul binecunoscut „4-4-2”. Adică: în cazul unei inspecții, „proprietarul” trebuie să fie gata în orice moment să ofere mai multe „plicuri” (cu șpagă, n.red). Patru sunt pentru inspector, patru sunt pentru proprietarul locului unde are loc inspecția, iar două „merg” la stat (care primește astfel o sumă considerabil mai mică decât i s-ar cuveni).

De asemenea, se dă „atenție” pentru ca eventualele majorări datorate statului să fie cât mai mici. „De obicei, inspectorul negociază direct cu contabilul firmei”, povestește Electra Papatnasiou. „În urma acestui „troc”, ambii își măresc salariul de cel puțin trei-patru ori. Superiorul lor poate face parte din sistem, astfel că nu se pune problema să te plângi mai sus pe scara ierarhică”, mai arată proprietara magazinului.

FĂRĂ BON

Statul grec mai este păcălit printr-o modalitate pe cât de simplă, pe atât de profitabilă pentru cei care o pun în practică: nu se dau chitanțe sau bonuri fiscale. La fel, contabilitatea „dublă” este practică pe întreg teritoriul Eladei. Fapt cunoscut (și dezaprobat) în cancelariile europene, care estimează că economia „neagră” a Greciei reprezintă între 30 și 40% din PIB-ul acestei țări.

RĂZBOI PE FAȚĂ

Încăpățânarea Greciei de a nu respecta anumite impuneri legislative a fost subliniată și de Fondul Monetar Internațional. În ultimul său raport, FMI menționează dificultatea de a „combate cultura persistentă a evaziunii fiscale” din această țară. „Schimbarea mentalității, cultivarea spiritului civic sunt cele mai importante provocări cărora guvernul grec trebuie să le facă față”, susține și Jens Bastian, economist al Fundației elene pentru politici europene.

În Grecia există o neîncredere cronică în structurile statului, suspiciune care, potrivit unor istorici, datează încă din perioada în care grecii au trăit sub dominația otomană. Atunci, rezistența față de orice impunere venită din partea autorităților reprezenta un motiv de mândrie. Astăzi, atitudinea lor față de autorități reprezintă disprețul și neîncrederea totală pe care o au față de structurile statale corupte.

FRĂȚIA DROGURILOR SAU CUM FRANCMASONII ȘI POLITICIENII CONTROLEAZĂ TRAFICUL DE DROGURI

DROGURILE, PREZENTE ÎNCĂ DIN ANTICHITATE

Una din cele mai puternice arme în istoria umanității de-a lungul miilor de ani au fost drogurile, care dau dependență și stări halucinante. În școlile misterelor antice, drogurile erau folosite pe scară largă pentru a stimula alte stări de conștiință și pentru a manipula gândirea și percepția. Cel mai vechi narcotic cunoscut este opiuul, substanța din care este derivată heroina.

Primele referiri la folosirea acestui drog apar în Tăblițele Sumeriene, care au o vechime de cel puțin 6.000 de ani. Sumerienii numeau opiuul „planta fericirii”. El este, de asemenea, menționat de egipteni și greci, în jurul anului 1500 î. Chr. și, respectiv, 1000 î. Chr.

Macul din care se obține opiuul făcea într-o asemenea măsură parte integrantă din viața vechilor greci, încât este ilustrat chiar pe monedele lor. Urme de droguri halucinogene au fost găsite în mormântul vechi de 4.500 de ani al unui indian sud-american. Există dovezi că acestea erau folosite pe scară largă în întreaga lume antică.

Unii cercetători cred că haomoa și soma, băuturile sacre ale zoroastrienilor și hindușilor, erau, de fapt, derivate din ciuperca *Amanita muscar*, vestită pentru proprietățile sale halucinogene. Substanțele chimice din aceasta trec în urină fără a-și pierde aproape deloc puterea halucinogenă, iar scripturile hinduse se referă la urina sacră, pe care o consideră o sursă de fericire și iluminare.

Aztecii foloseau proprietățile halucinogene ale ciupericii *Psilocybe Mexicana*, pe care o numeau „Carnea lui Dumnezeu”, în ritualurile lor religioase.

Preoții reptilo-arieni din Babilon erau extrem de pricepuți în folosirea drogurilor pentru manipularea populației, tradiție care s-a păstrat și în rândul societăților secrete cărora le-au dat naștere. Rozicruzienii au găsit noi modalități de folosire a drogurilor, iar gruparea intitulată Asasinii și-a tras numele chiar de la modul în care se foloseau de droguri pentru a-și manipula ucigașii.

RĂZBOIUL OPIULUI, RĂZBOIUL DECLANȘAT DE FRANCMASONERIE PENTRU CONTROLUL DROGURILOR

Cel mai vestit episod din istoria recentă în care opiuul a fost folosit ca armă a fost Războiul Opiului declanșat de britanici împotriva Chinei între anii 1840-1858. Eforturile chinezilor de a bloca importul de opiu în țara lor au fost strivite de puterea Imperiului Britanic. Secretarul însărcinat cu afacerile externe și prim-ministru în timpul reginei Victoria era Lordul Palmerston, marele patriarh sau maestru al Marelui Orient al Francmasoneriei și membru al Comitetului celor 300.

Henry John Temple este cel care a trimis trupe britanice peste mări, punându-le să lupte în Războiul Crimeei și în Războiul Opiului împotriva Chinei. În prima sa legislatură, a intrat în Camera Comunelor ca reprezentant al Newport, Isle of Wight, un nume care apare mult mai des în istorie decât te-ai fi așteptat de la o insuliță neînsemnată de lângă coasta de sud a Angliei. Regina Victoria și Prințul Albert și-au construit reședința de la Osborne House pe această insulă; de altfel, după moartea prințului, aici și-a petrecut regina cea mai mare parte a timpului. Mai târziu, Lord Mountbatten avea să fie numit guvernator al insulei. Isle of Wight este un sanctuar al satanismului, deși este un loc de o mare frumusețe naturală.

Instrumentul prin care s-a făcut comerțul cu opiu dinspre India către China și către alte destinații a fost East India Company, un grup de negustori și francmasoni scoțieni afiliați la Cavalerii Sfântului Ioan din Ierusalim și la Iezuiți. Unii cercetători cred că adevărații proprietari ai companiei au fost familiile de bancheri din nordul Italiei, Nobilimea Neagră; oricum, între timp aceștia își mutaseră operațiunile la Londra.

De atunci, strategia folosită de britanici pentru introducerea în China a drogurilor care dau dependență a devenit un model folosit pe scară largă. Metoda a fost simplă: britanicii au generat o dependență în masă a chinezilor de opiu, până când vitalitatea poporului chinez și întreaga societate s-au prăbușit. În acest scop, guvernul britanic s-a folosit de o rețea de terorism și crimă organizată care includea Triadele, Societatea Hong și Asasinii, punându-i pe aceștia să transporte și să distribuie drogurile în numele său. Toate aceste societăți secrete vestite pentru ușurința cu care își elimină dușmanii, dar mai ales proprii membri care nu ascultă orbește ordinele, nu sunt decât niște filiale ale marii rețele globale a francmasonilor. Altfel spus, sunt doar o altă mască pe aceeași față.

Când conducătorii Chinei au încercat să oprească aprovizionarea cu opiu, britanicii s-au împotrivit cu ajutorul forțelor lor militare și navale, reușind să-i înfrângă. Tratatul de „pace”, care s-a încheiat la sfârșitul conflictului, le-a garantat britanicilor dreptul de a crește importurile de opiu. Mai mult decât atât, ei au primit compensații de la guvernul chinez pentru opiuul confiscat și au obținut acordarea suveranității insulelor de pe coastă, precum Hong Kong-ul. Acest oraș a devenit centrul traficului

cu droguri provenite din Orientul Îndepărtat, rol pe care și-l păstrează și astăzi, deși a redevenit parte integrantă din China comunistă. Marea majoritate a tranzacțiilor financiare și de aur de pe piețele financiare ale Hong Kong-ului sunt consecința spălării banilor rezultați din comerțul de droguri.

Tratatul de la Nanking, încheiat în anul 1841, a oferit Marii Britanii controlul asupra Hong Kong-ului, la care s-au adăugat circa 15 milioane de lire sterline în argint. Cel care l-a redactat a fost francmasonul și ministrul coloniilor Edward Bulwer-Lytton, a cărui operă avea să-i inspire mai târziu pe Hitler, pe naștiți și pe anumiți mistici precum Madame Blavatsky. Bulwer-Lytton este cel care a descris puterea Vril (șarpele-putere) care curge în sângele „supraoamenilor din adâncurile pământului”. Fiul său a ocupat postul de vicerege al Indiei exact în perioada de apogeu a comerțului cu opiu către China. Aceasta este perioada pe care o descrie Rudyard Kipling în faimoasele sale romane despre India.

În cartea sa, *Corăbile cu opiu*, Basil Lubbock indică numele armatorilor care au fost angrenați în comerțul cu droguri prin intermediul Companiei East India: Jardine Matheson (familia scoțiană Keswick, care a dat atâția sataniști), Dent and Co, Pybus Bros, Russel and Co, Cama Bros, ducesa de Atholl, contele de Balcarras, regele George IV (fostul prinț regent), marchizul de Camdem și Lady Melville. Strămoșul acestei din urmă doamne, George, a fost cel care i-a urât bun venit lui Wilhelm de Orania pe tronul Angliei, primind ca răsplată pentru acest lucru titlul de Lord al Sigilei Privat. Alte familii anglo-americane implicate în comerțul cu droguri au fost: Sutherland-zii, Barings-ii și Lehman-ii, verii Rothschild-lor. Sutherland-zii, unii dintre cei mai mari comercianți de bumbac și opiu din America de Sud, erau veri cu Matheson-ii, iar familia de bancheri Barings este cea care a fondat compania Peninsular and Orient Steam Navigation Co (faimoasa companie britanică de transport cu feribotul P&O), prin intermediul căreia au transportat opiu.

FAMILIILE PREȘEDINȚILOR AMERICANI, IMPLICATE ÎN TRAFICUL DE DROGURI

Familiiile din liniile genealogice britanice au colaborat cu rudele din America pentru a extinde comerțul de droguri, pe care îl practică inclusiv la ora actuală. De pildă, familia Russell și-a făcut imensă avere din comerțul cu opiu practicat în secolul al XIX-lea prin intermediul unui sindicat al drogurilor cunoscut sub numele de Russell and Company. Afacerea consta în luarea opiuului din Turcia și transportarea sa ilegală în China. Singurul rival al lui Russell era sindicatul lui Perkins, cu sediul în Boston. Familia Perkins s-a aliat prin căsătorie cu alte linii genealogice britanice, implicate în comerțul cu sclavi. În cele din urmă, Russellii au cumpărat afacerea cu opiu din SUA, în alianță cu alte familii precum Coolidge și Delano, care au dat fiecare câte un președinte al Statelor Unite.

Șeful companiei Russell and Co din Canton era Warren Delano Jr., bunicul președintelui Franklin Delano Roosevelt, care provine dintr-o familie aristocrată franceză. În anul 1986, o istorie a comerțului cu droguri din America, publicată în *US News and World Report*, afirma că: „Delano a îmbinat comerțul cu opiu și cel cu băuturi alcoolice, ambele la fel de profitabile, punând bazele înfloritoare afaceri de familie”. Deloc întâmplător,

Franklin Delano Roosevelt este înrudit genetic cu George Bush, care păstrează și la ora actuală tradiția comerțului cu droguri, pe care îl practică la o scară enormă.

BONES, SOCIETATE SECRETĂ MASONICĂ CE A PRACTICAT TRAFICUL DE DROGURI

Ați parteneri ai lui Russell au fost: John Cleve Gre-en, care a finanțat cu o parte din averea făcută din opiu Universitatea Princeton; Abiel Abbott Low, care și-a folosit banii din droguri pentru a susține construcția Universității Columbia; și Joseph Coolidge, al cărui fiu a pus bazele afacerii cu droguri numită United Fruit Company. Nepotul său, Archibald Cary Coolidge a fost unul din ofițerii executivi care au înființat Consiliul pentru Relații Externe (CFR). Împreună cu familia Taft, Russellii au înființat societatea Skull and Bones, iar steagul cu craniul și oasele încrucișate a fluturat tot timpul pe catargul vaselor companiei Russell Trust. Același steag flutura pe vasele flotei templierilor.

ȘI MARELE LANȚ HOTELIER ASTOR E IMPLICAT ÎN DROGURI...

Un alt nume legat de comerțul cu opiu este cel al francmasonului John Jacob Astor, fondatorul dinastiei Astor, mari acționari ai companiei East India. Alte centre ale comerțului cu droguri au fost (și mai sunt încă) Philadelphia și Boston, cartierele generale ale Jurisdicției Nordice a Riturului Scoțian al Francmasoneriei. Unul din descendenții lui Astor, Waldorf Astor, proprietarul hotelului din New York Waldorf Astoria, a fost un francmason de rang înalt care a devenit președintele Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale din Londra, imediat după cel de-al II-lea Război Mondial.

ÎNALȚI POLITICIENI ȘI MILITARI AMERICANI IMPLICAȚI ÎN TRAFICUL DE DROGURI

Nugan Hand Bank (cu sediul la Sidney, în Australia) a fost o altă operațiune coordonată de CIA/Mossad și condusă de Francis Nugan și de Michael Hand, un membru al Beretelor Verzi și colonel în armata Statelor Unite transferat în cadrul CIA. Potrivit agentului CIA Trenton Parker, Hand s-a aflat într-un contact permanent cu George Bush după alegerea acestuia ca vicepreședinte al Statelor Unite. Principalii membri ai board-ului Nugan Hand Bank sunt: amiralul F. Yates, președinte, șeful departamentului de planificare strategică a forțelor SUA în Asia și în Pacific în timpul Războiului din Vietnam; generalul Edwin E. Black, președinte al filialei Hawaii, comandantul trupelor SUA din Thailanda în timpul celui de-al doilea război; George Farris, director al filialelor din Washington și Hong Kong ale Nugan Hand, specialist în Serviciile Secrete ale armatei; Bernie Houghton, reprezentantul băncii în Arabia Saudită, agent sub acoperire al serviciilor secrete ale marinei SUA; Thomas Clines, reprezentantul băncii la Londra, director de antrenament al serviciului clandestin al CIA implicat în afacerea Iran-Contra, care a operat împreună cu Michael Hand și Theodore Shackley în timpul războiului din Vietnam; Dale Holmgren, reprezentantul băncii din Taiwan, manager de zbor în timpul Războiului din Vietnam pentru Transportul Aerian Civil, care s-a transformat mai târziu în linia aeriană CIA/Air America, de tristă renume; Walter McDonald, șeful filialei din Annapolis, Maryland, fost director adjunct al CIA, responsabil cu cercetarea economică; generalul Roy Mannor, director al filialei din Filipine, șeful de personal al Trupelor SUA din Pacific și elementul de legătură dintre guvernul SUA și președintele Ferdinand Marcos, William Colby, avocatul băncii Nugan Hand, fost director CIA. Exact genul de oameni la care ne-am fi așteptat să conducă o bancă, nu-i așa?

Este cert că aceasta a fost o altă operațiune sub acoperire de trafic ilegal de droguri. Unul din directorii de la Nugan Hand, Donald Beazley, a fost și președintele City National Bank din Miami, cea care a transferat fonduri către Liga Anti-Defăimare (o acoperire a Mossad). O investigație a guvernului australian a scos la iveală faptul că milioane de dolari din banca Nugan Hand nu erau trecuți în contabilitate, servind pentru spălarea de bani rezultați din traficul ilegal de droguri.

CUM SE CLĂDESC MARELE AVERI?

Aceleași familii anglo-americane, responsabilă de atâtea războaie și crize economice de-a lungul timpului, se află și în spatele comerțului ilegal cu droguri. Câteva din cele mai faimoase nume, bănci comerciale și campanii din întreaga lume și-au făcut averea direct sau indirect din traficul de droguri, care distruge în special viețile celor tineri. Ele sunt aceleași familii și organizații care au practicat pe timpuri comerțul cu sclavi aduși din Africa și China. Expresia being shanghaied (n.tr. - „a fi shanghaiat”) vine de la răpirea tinerilor chinezi trimiși apoi în Statele Unite pentru a fi servitori în casele celor bogăți.

LA TIRANA PRINTRE AROMÂNI

Sub soarele "MEDITERANEAN"

În înaltul Cerului, Tirana mi-a apărut ca o cetate înconjurată de munți, dar și apropiată de Adriatică. Un aerodrom modern, binevoitor, deși, evident, modest, de mici dimensiuni. Sunt 20°C, deși suntem la mijlocul lunii noiembrie. Soarele este „mediteranean”, luminos, iar Tirana se înfățișează în haine diverse, din care nu lipsește nici perioada de ocupație italiană cu câteva edificii lăsate moștenire, dar mai ales domina noile construcții. Totul, deși divers, se armonizează, nu supără ochii. Stilurile se amestecă în oraș și se construiește intens. Sunt numeroase magazinele cu materiale de construcții.

Oamenii îmi apar modești, dar harnici, activi. Circulația automobilelor este intensă și nu lipsesc Mercedesurile! Hotelul Doro City este la un nivel de trei stele, nu luxos, dar corect. Pe seară, am fost plimbați prin aceeași aglomerație prin această capitală vie. Pe străzi se ridică palmieri, clima fiind îngăduitoare, deși munții nu sunt departe. Zăpada este aici extrem de rară și atunci doar de scurta durată. Într-un bloc turn, așezați într-o cafenea-ceainărie modernă, privim de la înălțime orașul luminat, localul rotindu-se imperceptibil și oferindu-ne astfel unghiuri diferite de privire. Reveniți la hotel, ne întâmpină un bufet suedez cu feluri specifice locului, dominând legumele și măslinile, dar și cărnuri preparate „balcanic”.

"STRĂBUNICUL MEU A FOST CĂPITAN AROMÂN"

Suntem invitații aromânilor, care îmi face impresia că au aici cel mai bun statut față de situația din alte state balcanice. A avut loc un colocviu și apoi un congres al asociațiilor aromânești din România și de aici din Albania. Vangjel Shundi este președintele asociației „Aromânii din Albania” și este liderul lor. Între ei, ca și în România, ființează o evidentă solidaritate. Printre aromânii veniți din țară nu lipsesc marele actor Ion Caramitru, profesorul Șerban Tanasoca, directorul Institutului de Studii Sud-Est Europene și profesorul Aurel Papari, rectorul Universității „Andrei Șaguna” din Constanța; de asemenea, prezent este și profesorul Max Demeter Peyfuss de la Universitatea din Viena, descendent și el din familia aromânească Dumba. Pentru mine a fost și un prilej de a-mi aminti de propriile mele legături aromânești, datorită străbunicului meu Emil Costinescu, al cărui bunic, venit în Moldova, fusese un capitan aromân – Costea.

La colocviu și apoi la congres s-a vorbit în graiul aromânesc, dar și în limba română. Deși n-aș fi gân-

dit acest lucru, mi-am dat seama că eram capabil să înțeleg ceea ce vorbeau ei, aromânii. De altfel, ei și-au îmbogățit și mai ales modernizat dialectul prin cuvinte împrumutate din limba română, ceea ce contribuie

cum au fost de veacuri, aceeași prezență vie. Se cuvine să nu-i uităm, sunt o ramură a neamului, sentinele îndepărtate a ceea ce a fost cândva, în aceasta parte a lumii, splendida romanitate!

Portul Adriaticii

la o mai ușoară înțelegere. A avut loc și un spectacol folcloric, în care s-au produs copii, tineri și bătrâni, iar Ion Caramitru a recitat „Miorița” în aromână. Îi priveam și căutam să reconstituim „punțile” care ne leagă. Aromânii aparțin și ei miracolului supraviețuirii romanității orientale, ca ramură marginală a romanității pierdute printre atâtea etnii balcanice. Rezistența lor se explică prin diferența față de ceilalți și prin propria lor solidaritate.

"SE CUVINE SĂ NU-I UITĂM"

Întotdeauna, a existat o legătură între aromâni și români. Ca și ceilalți balcanici, aromânii au găsit și ei adăpost vremelnic sau de durată pe pamântul românesc, mulți statornicindu-se și contopindu-se cu românii. Societatea românească, în general ospitalieră față de străini, a avut o evidentă sensibilitate față de aromâni, acceptați aproape firesc și integrați grabnic. Familia Belu a intrat în rândurile marii boierimi – în general închisă ca o castă – la sfârșitul veacului al XVI-II-lea și la începutul secolului următor. Din vremea lui Alexandru Ioan Cuza, statul modern român a acordat o atenție deosebită aromânilor, preocupare constantă și

"CE PĂCAT CĂ ROMÂNIA A UITAT..."

dar în Albania fiind, am întâlnit, firește, în primul rând, realitățile albaneze, unele de-a dreptul neașteptate și acest lucru într-un sens pozitiv. Modestie și hărnicie și dorința de a fi și a rămâne ceea ce sunt mi-au părut a fi trăsături ale acelor oameni. Albania, țară formată, ca și România, în epoca modernă, într-o zonă izolată a Peninsulei Balcanice, dar supusă în nu puține rânduri imixtiunilor străine. Eroul Skanderbeg are la Tirana un frumos monument, el întruchipând și dorința și puterea de rezistență a albanezilor, arnăuții veniți și ei pe meleagurile noastre, afirmați prin spiritul militar, dar nu în puține rânduri și prin activități economice. Am avut și prilejul unei scurte vizite la Academia albaneză, situată în fostul palat al regelui Zogu, unde împreună cu profesorul Tanasoca am fost primiți cu amabilitate și bunavoindă de președinte, profesorul Emin Riza.

Cu câțiva ani în urmă, am cercetat arhiva castelului de la Neuwied, urmărind între altele și legăturile dintre prințul Wilhelm de Wied și Albania. M-a izbit faptul că în întreaga sa viață, efemerul suveran al Albaniei, prin

Tirana

jocul marilor puteri, a păstrat puternica amintire a trecătoarei experiențe. După vizita pe care am făcut-o, am înțeles mai bine motivațiile acestei nostalgii princiare. De asemenea, am înțeles mai bine și tentativa pe care a făcut-o Carol I, îndemnat, ce-i drept, de regina Elisabeta, pentru a asigura nepotului acesteia tronul albanez. Dacă tentativa ar fi reușit, Bucureștii și Tirana ar fi fost capitale legate dinastic! Vizita la Tirana a fost scurtă, dar luminoasă și, în multe privințe, surprinzătoare. Ce păcat că România a uitat în bună măsură relațiile ei balcanice, rosturile ei într-o zonă de care am fost atât de legați. Relații milenare și tradiții, dar mai ales realități geopolitice ne-ar impune să nu ne îndepărtăm de spațiul balcanic, ci să reînviem și să întreținem legături firești cu statele și națiunile acestei părți a continentului nostru.

în timpul domnitorului și apoi a regelui Carol I. Mulți dintre ei s-au statornicit în ultimele două veacuri în România. Îi întâlnim deseori în traiul nostru zilnic, activi, întreprinzători, solidari. Cele câteva zile petrecute în Albania mi-au demonstrat că ei continuă să fie și acolo,

Dan BERINDEI